

Isus a învățat ascultarea

Evrei 5.8,9

Botschafter

© SoundWords, Online începând de la: 17.08.2021, Actualizat: 17.08.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Evrei 5.8,9

Evrei 5.8,9: ... deși era Fiu, a învățat ascultarea din cele ce a suferit; și, fiind desăvârșit, a devenit, pentru toți cei care ascultă de El, autor al mântuirii eterne.

Există un cuvânt în Sfânta Scriptură asupra căruia aș dori să îndrept atenția cititorului. Îl găsim în Evrei 5.8: „Deși era Fiu, a învățat ascultarea din cele ce a suferit.” Cu siguranță nu este nimic nou să auzim despre Isus că a fost un Om ascultător, și totuși este ceva minunat că El a luat acest loc. Aceasta este o minune atât de mare încât îngerii se pleacă în adorare și doresc să înțeleagă marea taină. „Deși era Fiu, a învățat ascultarea”. Ce vor să ne spună aceste cuvinte?

Dragă cititorule! Nu ne arată aceste cuvinte diferența infinită și incomensurabilă între Hristos și noi? Suntem datori față de ascultare. Dacă nu suntem ascultători, atunci nu ne îndeplinim îndatoririle față de cei care sunt mai presus de noi și care au dreptul să dea reguli și ordine, pe care suntem obligați să le respectăm. Dacă un tată îi dă un ordin copilului său, este ceva ciudat sau minunat în ochii tăi dacă copilul este ascultător? Nicidecum. Copilul face ceea ce trebuie să facă; nu se așteaptă la nimic altceva. Dar dacă nu s-ar supune poruncii tatălui, atunci aceasta ar fi doar o dovadă a spiritului de neascultare care, din păcate, este atât de natural între oameni. Este normal ca un tată să poruncească și copilul să se supună. În același mod, dacă o femeie dă instrucțiuni servitoarei sale casnice și îi prescrie munca zilnică, atunci cu siguranță am găsi condamnabil dacă menajera nu ar asculta. Este de datoria ei să fie ascultătoare. Așa cum stau lucrurile cu copiii și părinții și cu slujitorii față de stăpânii lor, la fel stau lucrurile și cu privire la toți oamenii și Dumnezeu. „Un fiu trebuie să onoreze pe tatăl său și un slujitor pe stăpânul său. Dacă deci Eu sunt Tată, unde este onoarea Mea? Și dacă sunt Domn, unde este temerea de Mine? zice Domnul oștirilor” (Maleahi 1.6). Este în însăși natura lucrurilor că Dumnezeu poruncește și oamenii se supun.

Ce diferență este între Hristos și noi? Cuvintele tocmai citate ne vorbesc despre Cel a cărui poziție era de a domni peste toate. El nu a fost un slujitor, nu, El era domnitorul peste toate. El nu avea nevoie să asculte, pentru că era Domnul peste toți, atât peste îngeri cât și peste oameni. El este unicul Fiu născut al lui Dumnezeu, „strălucirea gloriei Sale și întipărirea Ființei Sale”. El este Creatorul tuturor lucrurilor și poartă „toate lucrurile prin cuvântul puterii Sale”. El a spus: „Să fie lumină! Și a fost lumină.” El este Stăpânul tuturor și despre El se spune că toți îngerii lui Dumnezeu I se vor închina. În loc ca El să fie obligat la ascultare, toți erau obligați să asculte de El. Totuși, El S-a smerit să devină un Copil, un Tânăr și un Om. Stăpânul a devenit rob și a învățat prin experiență ce este ascultarea. Deși era Fiu, El a învățat ascultarea prin ceea ce a suferit! Umilință de neînțeles! Minunat har!

Cu toate acestea, nu trebuie să interpretăm aceste cuvinte ca și cum Domnul Isus a trebuit să învețe ascultarea ca noi, care suntem neascultători din fire. Când a fost pe pământ, El a fost întotdeauna Omul ascultător. Nu a putut să fie altfel decât ascultător. Cu toate acestea, El a trebuit să învețe ascultarea, pentru că pentru El, care avea doar să poruncească, ascultarea era ceva nou. Dar după ce S-a smerit și a devenit Om și Rob, El era la fel de desăvârșit în această stare precum fusese desăvârșit pe tronul Tatălui, în timpul domniei Sale peste toate. El S-a smerit de bună voie, de bună voie a luat chip de rob și de bună voie a luat asupra Sa să

asculte, în loc să poruncească. Cât de bine ni se spune acest lucru în Filipeni 2, unde citim: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” - El a lăsat gloria, pe care o avea la Tatăl înainte de întemeierea lumii, pentru a revela aici, pe pământ, ce este ascultarea, o ascultare care a dus la moarte, chiar la moartea pe cruce, pentru că era voia lui Dumnezeu, ca prin moartea Sa să-i salveze pe păcătoșii pierduți.

Este scris, că Isus a învățat ascultarea prin ceea ce a suferit. Cum putea El să fie ascultător în toate, fără să se expună urii lumii? Toți cei care Îl înconjurau făceau propria lor voință și trăiau conform părerilor propriilor lor inimi. El era singurul Om ascultător. Consecința firească a acestui fapt a fost că a fost urât, persecutat și maltratat. Un credincios supus, care trăiește în mijlocul trădătorilor și al răzvrătiților, va fi cu siguranță expus urii lor, și cât de mult ar crește această ură, când s-ar fi descoperit că acesta ar fi fiul împăratului și a fost trimis de el? Așa a fost și cu Isus. El, Fiul Tatălui, a fost prins de viticultori, scos din vie și omorât, pentru ca ei, așa cum credeau, să poată pune stăpânire pe moștenire. Și ce a făcut Domnul în mijlocul acestor circumstanțe? El a mers neîncetat pe calea ascultării. El nu S-a lăsat oprit din drumul Său de nici o ostilitate sau persecuție. Dacă alții mergeau pe drumul lor, El mergea pe drumul Său; dacă alții aveau mâncarea lor, El o avea pe a Lui. Această cale și această hrană a fost aceea de a face voia Tatălui care este în ceruri. Mănat de dragostea Sa pentru păcătoși, El a părăsit cerul și gloria și, mănat de aceeași dragoste, în mijlocul rușinii și al persecuției, al suferinței și al durerii a urmat calea ascultării până la moartea pe cruce.

Un cuvânt potrivit în acest sens îl găsim în Isaia 50, unde Duhul Sfânt Îl lasă pe Domnul să vorbească: „Pentru ce, când am venit, nu era nimeni? Am chemat și nu era nimeni care să răspundă? S-a scurtat, în adevăr, mâna Mea, încât să nu poată răscumpăra, sau n-am Eu putere să salvez? Iată, cu mustrarea Mea Eu usuc marea, prefac râurile în pustiu. Peștii lor se strică și mor de sete, pentru că nu este apă. Eu îmbrac cerurile în negru și le învelesc cu sac.” - Aici vorbește Hristos despre puterea și gloria Sa, însă El, în fața Căruia toată creația se pleacă, adaugă cuvintele: „Domnul Dumnezeu Mi-a dat limba unui ucenic, ca să știu cum să ajut cu un cuvânt pe cel obosi. El Îmi trezește dimineață după dimineață, Îmi trezește urechea, ca să ascult ca un ucenic.” - Cel Atotputernic a devenit om, și acest Om este mai smerit și mai ascultător decât cel mai ascultător copil, care este trezit în fiecare dimineață de tatăl său, pentru a auzi ce trebuie să învețe în fiecare zi. Cine este capabil să înțeleagă această minune? Dumnezeu este revelat în carne. Creatorul cerului și pământului, un Copil mic, neajutorat, culcat în iesle, un Om disprețuit pe pământ în mijlocul vrăjmașiei oamenilor! Doamne, ajută-ne să înțelegem mai mult dragostea Ta de neînțeleș!

A refuzat vreodată Domnul Isus sau chiar a ezitat să facă ceea ce Tatăl l-a poruncit? Nu, niciodată. Să ascultăm cuvintele Lui: „Domnul, Dumnezeu, Mi-a deschis urechea, și nu M-am împotrivit, nu M-am întors înapoi” (Isaia 50.2-5). Niciodată El nu a fost neascultător. De la iesle până la cruce, El a fost întotdeauna Omul desăvârșit de ascultător. Ce dovezi minunate avem despre aceasta în istoria Sa! „Și Copilașul”, așa citim, „creștea și Se întărea, umplându-Se de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El” (Luca 2.40). Ce imagine frumoasă ne arată Isus, în vârstă de doisprezece ani! Cât de desăvârșită era unirea ascultării lui față de

Dumnezeu și față de părinții Săi! Când părinții Lui L-au căutat, El era angajat în lucrarea pe care Dumnezeu, Tatăl Său, l-a încredințat-o s-o facă. „De ce M-ați căutat?”, întrebă El pe un ton smerit. „Nu știți că trebuie să fiu în cele al Tatălui Meu?” (Luca 2.49). Dar, în loc să se laude cu asta și să Se pună în prim-plan, așa cum le place atât de mult tinerilor să facă, El „a coborât cu ei și a venit la Nazaret și le era supus” (Luca 2.51).

Ce exemplu de ascultare a fost viața Lui înainte de apariția Sa publică ca Învățător! Fiul lui Dumnezeu, Creatorul și Susținătorul întregului univers, a locuit necunoscut și neobservat timp de treizeci de ani în orașul disprețuit Nazaret, câștigându-și pâinea ca tâmplar. Ce smerire! Dar, în același timp, ce har infinit! El a fost „ispitit în toate în același fel [ca noi], în afară de păcat.” Dar toate acestea nu sunt nimic în comparație cu ceea ce a trăit Domnul Isus în timpul celor trei ani de slujire publică în Israel. Ce drum al umilinței, al suferinței și de durere! El a fost ispitit în toate. S-a confruntat cu diavolul, cu fariseii fără Dumnezeu, cu poporul orb și cu ucenicii Săi slabi și cu puțină credință. Și în toate El Și-a arătat desăvârșirea: a fost întotdeauna ascultător. Fiecare zi aducea noi suferințe, fiecare zi aducea noi greutăți și neplăceri; în fiecare zi a învățat ascultarea prin ceea ce a suferit. Cât de demn de închinare este să-L vezi pe Omul durerii în ascultarea Sa desăvârșită, în devotamentul Său deplin și supunerea Sa totală față de voia Tatălui!

Să vă dau câteva exemple? Priviți-L în pustie, unde este ispitit de diavol. Patruzeci de zile și patruzeci de nopți a stat fără hrană și a fost flămând. Diavolul vine și îi cere să facă pâine din pietre. Da, Domnul Isus trebuia doar să spună *un singur* cuvânt și pietrele ar fi fost transformate în pâine; El era Atotputernicul. Dar nu. El nu vrea să-Și arate aici omnipotența, ci ascultarea Sa. „Omul să nu trăiască numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”

Priviți-L la fântâna lui Iacov. Obosit de efortul călătoriei, flămând și însetat, Domnul Isus a luat loc. Trebuia doar să spună *un singur* cuvânt și mâncarea și băutura ar fi fost din belșug. Dar nu. În acest fel El nu-Și satisface foamea. El trimite pe ucenicii Săi în oraș să cumpere mâncare și El Însuși cere un pahar de apă. Da, Creatorul tuturor surselor de apă cere unei femei sărmene, adulteră: „Dă-mi să beau!” Ce smerire! Ce ascultare!

Citiți istorisirea morții și învierii lui Lazăr. La Isus vine mesajul: „Doamne, iată, acela pe care-l iubești este bolnav.” Isus l-a iubit pe Lazăr și pe Maria și pe Marta. El era Prietenul casei lor. El a plâns la mormântul lui Lazăr. Cu siguranță ne-am gândi că, după ce a primit acest mesaj, El va merge imediat la Betania și îl va face sănătos pe prietenul Său bolnav. Dar El mai stă încă două zile în locul în care se afla. El era Omul pe deplin ascultător. „Mâncarea Mea este că fac voia Celui care M-a trimis.”

Un alt exemplu. Domnul Isus era atotștiutor. Îl cunoștea pe Iuda și știa planurile acestuia. L-ar fi costat doar un cuvânt și toate planurile trădătorului ar fi fost zădărnice. Dar nu. Îl lasă pe fiul pierzaniei să-și urmeze drumul. - Isus este atotputernic. El dovedește acest lucru chiar în Ghetsimani. La cuvântul Lui, soldații cad la pământ. Ar fi putut să-i distrugă pe toți; ar fi putut să-i ucidă pe preoții de seamă și pe cărturari, pe Pilat și pe Irod; mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri ar fi putut fi la comanda Sa. Dar nu. El nu Se folosește de puterea Sa: îi lasă pe toți să-și continue drumul; El se predă lor de bună voie. Ca o oaie este dus la tăiere, ca un

miel mut în fața celui care-l tund. „Mi-am dat spatele celor care Mă băteau și obrații celor care-Mi smulgeau barba. Nu Mi-am ascuns fața de batjocură și de scuipare” (Isaia 50.6).

Dragi prieteni! Dragostea Lui pentru noi a fost cea care L-a adus în această stare de suferință și ascultare. Ascultarea Sa până la moarte este baza mântuirii noastre. „... deși era Fiu, a învățat ascultarea din cele ce a suferit; și, fiind desăvârșit, a devenit, pentru toți cei care ascultă de El, autor al mântuirii eterne. – Nu vrem noi, cei care prin suferințele Sale și prin ascultarea Sa am devenit salvați, să ne supunem Lui? Ce valoare mare a acordat Fiul lui Dumnezeu ascultării! Cât de plăcut trebuie să fie, așadar, în ochii Lui când manifestăm aceeași ascultare! Prin urmare, să mergem pe urmele Lui. Dacă trebuie să suferim din cauza ascultării noastre, ei bine, aceasta să nu ne pară ceva neobișnuit și să nu ne lăsăm abătuți de pe calea îngustă a neprihănirii, pentru a scăpa de cruce! Să ne gândim la El, Cel care a îndurat o împotrivire atât de mare din partea păcătoșilor, ca să nu obosim în sufletele noastre. Să-L urmăm pe Isus care, „deși era Fiu, a învățat ascultarea din cele ce a suferit”.

Tradus de la: [Jesus lernte Gehorsam](#)

Titlul original: „Der gehorsame Jesus“
din *Botschafter des Heils in Christo*, 1870, pag. 191–196

Traducere: Ion Simionescu